

PRÍBEH DVOCH PÁROV

Nedávno som (Dr. Townsend) večeral s dvoma manželskými pármami, ktoré považujem za priateľov, s každým párom zvlášť. Oba páry sú v staršom veku a každý z nich má za sebou štyri desaťročia manželského života. Prežívajú to, čo nazývame „zlaté časy“, čiže obdobie manželstva,

v ktorom láska a práca všetkých tých rokov kulminuje, ako dúfame, v hlbokom a uspokojuvom spojení. Prekvapili ma však veľké rozdiely medzi pármami. V spoločnosti Harolda a Sáry sme si pochutnávali na studenej večeri, kde máte lístok na rôzne chody jedla a musíte s ním odísť od stola

po vašu porciu. Večera sa pomaly končila a my sme sa chytali na dezert. Harold siahol do vrecka košele a vytiahol lístok na svoj dezert. Zamával s ním pred Sárrou a len tak prehodil: „Sára, dezert.“ Nič také, ako: „Prosím, Sára, pôjdeš mi po dezert?“ A už vôbec nie „Môžem ti doniesť

dezert, miláčik?“ Harold usúdil, že Sára poslušne splní jeho dvojslovný príkaz. Nevedel som, čo mám povedať, tak som len sedel a sledoval. Haroldov verejný prejav autority Sárrou zjavne zmiatol. Chvíľku tam sedela a očividne sa rozhodovala, čo urobí. Následne nazbierala odvahu a ticho,

no rázne, povedala: „Prečo si poň nejdeš sám?“ Harold prekvapene hľadel a bolo jasné, že z jej strany nie je zvyknutý na odmietanie svojich príkazov. Spamätal sa však, chabo zažartoval na adresu povýšeneckých žien a odišiel od stola, aby vymenil svoj lístok za dezert. Kým bol preč, Sára mi povedala: „Prepáč, len som to v spoločnosti mojich priateľov teraz nemohla nechať tak.“ Prípud Sárrou ma trochu zarmútil, keď som si uvedomil, že jej dnešná reakcia voči manželovi

bola skôr výnimkou ako pravidlom. Rovnako som si uvedomil, že zatiaľ čo právne sú Harold a Sára spojení, v hlbšom zmysle sú citovo odlúčení. Ich srdcia neboli navzájom prepojené.

Frank a Júlia boli iní. Bol som na cestách a oni ma hostili. Po večeri sme išli k nim. Po chvíli nadišiel čas, aby som sa vrátil do hotela a potreboval som odvoz. Júlia, tiež právna poradkyňa, bola tou osobou, kto rá mala na starosti moju pracovnú cestu a vozila ma na rôzne dohodnuté prednášky a stretnutia. Preto bolo jasné, že ma má odviezť ona. Frank sa však pozrel na svoju ženu a povedal: „Vyzeráš unavená, drahá. Johna odveziem do hotela ja.“ Na Júliinej tvári som badal konflikt medzi jej povinnosťou voči mne a jej potrebou odpočinku. Nakoniec vraví: „Dobre, vďaka.“ A do hotela ma odviezol Frank. Druhý deň na konferencii som sa rozprával s Júliou. Zmienil som sa o Frankovej láskavosti, keď sa ponúkol odviezť ma a jej zápasom o prijatie tejto ponuky. Povedala mi: „Nebývalo to vždy takto. Keď sme mali okolo dvadsať rokov, nebol by sa ponúkol a ja by som zas takúto ponuku nebrala. Ale v tom čase sme na tomto probléme veľa pracovali. V niektorých otázkach som si musela udrieť päťou do stola a takmer sme sa rozviedli. Bolo to náročné obdobie, ale vyplatilo sa to. Nevieme si predstaviť, že by sme si navzájom nepatrili ako milované osoby.“ Počas nášho spoločne stráveného času som si všimol, že srdcia Franka a Júlie sa navzájom spojili a že sú citovo prepojení. Hoci obidva páry prežili mnoho rokov manželskej skúsenosti, láska a vzťah každého jedného páru nabrali úplne odlišné smery. Harold

a Sára neboli schopní vrúčne milovať a vytvárať navzájom vzťah, pretože Harold ovládal Sárrou a Sára mu to dovoľovala. Mávali to, čo sa nazýva závažné hraničné spory, v ktorých jedna osoba prekračuje rámec zodpovednosti a úcty voči tej druhej. Keď jedna osoba ovláda druhú, láska nemôže rásť do hĺbky a naplno, keďže nemožno hovoriť o nijakej slobode. Frank a Júlia mohli veľmi pravdepodobne skončiť rovnako. Mohol by som povedať, že prvé roky ich manželstva sa začali podobne. Frank vládol a Júlia s tým súhlasila. Čelila však danému problému, určovala

hranice a stanovila dôsledky a ich manželstvo rástlo. Oba páry nepochybne zbierali ovocie toho, ako sa správali v ranom období svojho manželstva. Prvý pár zožal smutnú úrodu, ten druhý radostnú.